

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **I. P.**
narozený X, státní příslušník Ukrajiny
trvale bytem X
zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2020, č. j. CPR-46626-3/ČJ-2019-930310-V237

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

Odůvodnění:

I. Průběh správního řízení

1. Dle úředního záznamu Policie ČR ze dne 26. 8. 2019 byla téhož dne Policií ČR provedena pobytová kontrola v areálu Z. S. S., a. s. Na místě byl jako pomocný zemědělský dělník v živočišné výrobě kontrolován žalobce. Dle vyjádření zootechničky této společnosti, J. M., žalobce nebyl kmenovým zaměstnancem Z. S. S., ale na místo výkonu práce jej dodala A. s.r.o. na základě smlouvy o dílo. Paní M. jej dle svého vyjádření úkoluje a kontroluje jeho práci. Na místě je zaměstnán od června 2019.
2. S žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění pro podezření z výkonu práce bez platného povolení k zaměstnání podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
3. Žalobce se k věci vyjádřil při výslechu dne 26. 8. 2019. Uvedl, že do ČR přicestoval dne 9. 6. 2019 proto, že zde chtěl pracovat, aby si vydělal peníze na Ukrajině. Do ČR přijel na základě platného biometrického cestovního dokladu, vízum ani jiné povolení k pobytu v rámci EU neměl. Ve S. začal pracovat dne 9. 6. 2019 jako pomocný zemědělský dělník v živočišné výrobě. Žádnou smlouvu uzavřenou neměl, vše bylo dohodnuto ústně. Měl v úmyslu pracovat do konce srpna 2019 a poté odjet zpět na Ukrajinu. Na Ukrajině bydlí v obci H. v Zakarpatské oblasti se svojí manželkou a dvěma syny. Není mu známa žádná překážka, která by bránila jeho návratu na Ukrajinu. Zcela vyloučil, že by mu na Ukrajině hrozilo mučení, nelidské či ponižující zacházení či jiné vážné nebezpečí. Sdělil, že jej neohrožuje ani probíhající ozbrojený konflikt.
4. Rozhodnutím Krajského ředitelství Policie Středočeského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 11. 2019, č. j. KRPS-234383-28/ČJ-2019-010025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku. Správní orgán I. stupně totiž dospěl k závěru, že žalobce vykonával činnost, pro kterou jakožto cizinec potřeboval povolení k zaměstnání. Konstatoval, že žalobce vykonával práci pomocného dělníka v živočišné výrobě v Z. S. S., a to pravidelně od 9. 6. 2019 ve směnném provozu 8 nebo 16 hodin denně, jak mj. vyplynulo z jeho evidence docházky, za což měl slíbenou odměnu 90 Kč za hodinu a již dostal zaplacen 15 000 Kč. V jeho případě nevznikl pracovněprávní vztah na základě formálně uzavřené písemné pracovní smlouvy, ale faktickým výkonem závislé práce pro jiného.
5. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. V něm namítl, že šlo o jednorázovou brigádu, tudíž nejsou naplněny všechny aspekty výkonu práce, jak jsou definovány v zákoníku práce. Dále uvedl, že absolutně nesouhlasí se závěrem správního

orgánu I. stupně ohledně možnosti vycestovat zpět do vlasti. Poukázal na probíhající vnitrostátní konflikt, který dle něj nepolevuje na intenzitě a dochází tam k válečným zločinům. V rámci celé Ukrajiny se tak vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti. Proto má za to, že správní orgán I. stupně porušil § 2 odst. 1, 2 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

6. Žalovaný ve výroku citovaným rozhodnutím ze dne 18. 8. 2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“) prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že upravil výrok ohledně počátku doby, po kterou nelze umožnit žalobci umožnit vstup na území členských států EU, a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. K námitce, že šlo pouze o jednorázovou brigádu, žalovaný poukázal na to, že dle výpovědi žalobce i dle jeho docházky šlo o každodenní výkon práce s určenou pracovní dobou po dobu 2,5 měsíců, přičemž za odvedenou práci měl přislíbenou odměnu. Zákonný požadavek na soustavnost vykonávané práce byl naplněn. K námitce nemožnosti vycestování žalovaný uvedl, že dle § 119 a § 120 zákona o pobytu cizinců policie v daném případě nebyla povinna si vyžádat závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky. Žalobce v odvolání neuvedl nic konkrétního, co by jej přímo zasahovalo, naopak sám ve výsledku uváděl, že je ze Zakarpatské oblasti a že mu v případě návratu na Ukrajinu nic nehrozí. K námitce porušení § 2 odst. 1, 2 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu žalovaný uvedl, že fakticky šlo o blanketní námitky, na které nemůže blíže reagovat.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

7. Žalobce v žalobě podané podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přebírá výše zrekapitulované odvolací námitky. Jednak tedy namítá, že na území ČR nevykonával žádnou soustavnou a závislou práci a nenacházel se v jakémkoliv pracovněprávním vztahu. Šlo pouze o jednorázovou brigádu a nebyly naplněny znaky výkonu práce dle zákoníku práce. Dále pak stejnými slovy jako v odvolání vyslovuje nesouhlas se závěrem ohledně možnosti vycestovat zpět na Ukrajinu. Proto je přesvědčen, že správní orgán porušil § 2 odst. 1, 2 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu. Navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že uplatněné žalobní body jsou nedůvodné a navrhuje, aby byla žaloba zamítnuta.

III. Posouzení věci soudem

9. Pokud jde o procesní náležitosti, soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
10. Žalobce nejprve sdělil, že trvá na nařízení jednání. V přípisu ze dne 8. 10. 2020 však sdělil, že na nařízení soudního jednání již netrvá a souhlasí s projednáním věci mimo jednání. Žalovaný v přípisu ze dne 4. 9. 2020 sdělil, že souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání. Soud proto o věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
11. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o

správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání (...).

12. Soud v první řadě konstatuje, že žalobce fakticky převzal své odvolací námitky vůči prvostupňovému rozhodnutí, aniž by blíže reagoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí. S ohledem na to, že se soud se závěry žalovaného ztotožňuje, v první řadě odkazuje na jeho odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47).
13. K námitce, že se jednalo o brigádu, nikoliv závislou práci v pracovněprávním vztahu, tak lze odkázat na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný zohlednil všechny pro věc podstatné okolnosti, přičemž žalobce v žalobě tyto okolnosti nerozporuje. Žalovaný poukázal na to, že žalobce na místě kontroly pracoval již od 9. 6. 2019, a ke dni kontroly 26. 8. 2019 tomu tak tedy bylo po déle než 2,5 měsíce, přičemž minil v práci pokračovat do konce srpna 2019. Dále žalovaný přiléhavě poukázal na docházku žalobce, z níž vyplynulo, že šlo o každodenní výkon práce s určenou pracovní dobou a že jen za měsíce červen a červenec žalobce odpracoval 632 hodin. Šlo o pravidelný směnný provoz v délce 8, 10, 12 nebo 16 hodin, vždy od 6:00 do 11:00 a od 18:00 do 21:00 nebo od 7:30 do 15:00 a od 19:30 do 02:00. Na pracovišti byla vedena docházka, práci mu zadávala a její výkon kontrolovala zaměstnankyně Z. S. S., J. M., vůči níž byl žalobce ve vztahu podřízenosti. Za odvedenou práci měl přislíbenou mzdu ve výši 90 Kč za každou odpracovanou hodinu, přičemž na zálohách na mzdu již obdržel 15 000 Kč. Práci nevykonával svým jménem ani na svůj účet jako OSVČ. Pracovněprávní vztah nevznikl na základě formální písemné smlouvy, ale faktickým výkonem závislé práce pro jiného.
14. Z těchto okolností i dle soudu jednoznačně plyne, že se jednalo o závislou práci ve smyslu § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“), neboť zde byl dán vztah nadřízenosti a podřízenosti, žalobce vykonával práci osobně a soustavně (každý den po téměř 3 měsíce), nevykonával ji svým jménem, ale jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2017, č. j. 9 Azs 391/2017 - 57, body 37–38, č. j. 9 Azs 339/2017 - 41, body 29–30, a ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35). Ostatně i z hlediska subjektivního z výpovědi žalobce ve správním řízení jednoznačně vyplývá, že ani on to nevnímal jinak.
15. Jednalo se tedy o výkon závislé práce podle § 2 zákoníku práce, a žalobce tak byl zaměstnán ve smyslu § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, č. j. 2 Azs 150/2017 - 19, nebo ze dne 7. 12. 2016, č. j. 6 Azs 249/2016 - 24, bod 18). Námitka proto není důvodná.
16. Žalobce dále namítal, že se nemůže na Ukrajinu vrátit kvůli probíhajícímu válečnému konfliktu. K tomu soud uvádí, že žalobce bydlí v Zakarpatské oblasti, která je od boji zasažených oblastí velmi vzdálena. Jak mnohokrát konstatoval Nejvyšší správní soud „*na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako ‚totální konflikt‘, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své*

přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (srov. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, dále např. usnesení ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26, a ze dne 26. 5. 2020, č. j. 4 Azs 456/2019 - 30). Žalobce nijak blíže nespecifikoval, proč právě v jeho případě by neměl být návrat do vlasti možný. Naopak sám ve své výpovědi uvedl, že mu není známa žádná překážka, která by bránila jeho návratu, zcela vyloučil, že by mu na Ukrajině hrozilo mučení, nelidské či ponižující zacházení či jiné vážné nebezpečí, a sdělil, že jej neohrožuje ani probíhající ozbrojený konflikt. To ukazuje na nedůvodnost vznesené námitky a současně na její zjevnou účelovost.

17. Konečně tvrzení v žalobě, že správní orgán porušil § 2 odst. 1, 2 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, soud nepovažoval za řádně uplatněný žalobní bod. Jde o pouhou citaci ustanovení bez konkrétní námitky, v čem byla tato ustanovení v daném případě porušena. Ostatně ani žalobce to zřejmě nemínil jako samostatný žalobní bod, neboť z formulace žaloby vyplývá, že k porušení těchto ustanovení mělo dojít v důsledku pochybení, která byla předmětem výše vypořádaných žalobních bodů.

V. Závěr a náklady řízení

18. Soud tak shledal žalobní námitky nedůvodnými. Protože současně neshledal žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti, podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce nebyl s podanou žalobou úspěšný. Úspěšnému žalovanému nevznikly v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, jež by svým rozsahem přesahovaly náklady běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. října 2020

Karel Ulík, v. r.
samosoudce